

Jaz tako malo vem o sebi

✍ Peter Zidar

Kadar je ljubezen že v naslovu, se takoj omečiš, izklopiš resničnost okolja in oči ti zaplavajo po besedilu, da preneseš lepo zgodbo v hrepeneče srce. In tako prelestna slika zraven, zimska idila, sredi nje pa ena sama sreča: nasmejana mamica, zagledana v življenjsko družico, v vozičku pa nedolžno življenje. Kdor se ne razneži ob tem, nima srca.

Klic po očetu

Verjamem, da sta se mladi ženski lepo ujeli za vedno, za tretji člen te ljubezni pa me upravičeno skrbi. Otrok potrebuje za svoj celostni razvoj očeta kot roditelja in kot nosilca moške narave ter mater kot roditeljico in nosilko ženske narave, katero doživlja ločeno in hkrati v neločljivi povezavi, kot eno v tretji starševski entiteti in tretjem odnosu do staršev. V svojem razvoju spremlja odnose med njima, ki so zanj tako močni, da vplivajo nanj še v zrelih letih. Je skrit ob poti srečevanja in oddaljevanja svojih staršev, njunih travm, viharjev in podrtega drevja na poti, ki očeta in mater v obdobjih ločuje. Njunjo oddaljevanje občuti kot lastno opeharjenost, kot nekaj, do česar mati in oče nimata pravice. Ni vedno lahko, vendar je tam, je v družini, kamor sodi. Je tam, kjer je bil spočet, kjer je še nezavedno navezal prve odnose, spregovoril prvi zlog, naredil prvi korak, in spet in spet vstopal v odnose z najintimnejšimi svetovi: z materjo, z očetom in z njuno skupnostjo. In bil deležen vzgoje; tudi trde, ko ga je bilo treba močno zagrabit, da se ni izmuznil pod tovarnjak ali padel z balkona.

Bolj ko je trdna zakonska zveza med možem in ženo (tudi formalno) kot zveza zvestobe, razumevanja in solidarnosti – to pa so zanesljivi žarki ljubezni –, trdnejši so temelji družine, in boljša napoved je za otrokov razvoj. Vsi argumenti govorijo v prid družini, osnovni celici družbe, trdni zvezi med žensko in moškim, ki lahko zagotavlja varnost in razvoj tako njenemu odraslemu delu, kot tudi otrokom in družbi kot celoti. Ko postaneta moški in ženska eno telo in ena želja, se rodi tretji človek.

Pravica poznati biološke starše

Kako močne so vezi v družini, z vso silovitostjo zaznamo šele, ko se kakšna družina razdre. Takrat je vse narobe. Vzniknejo enostarševske družine, rešuje se z rejništvom ali skrbništvom. Kakorkoli že, otrok mora imeti pravico vedeti za svoje biološke starše. Kako vztrajno še v zrelih letih iščejo posamezniki svoje biološke starše, pa čeprav se potem z njimi le rokujejo in razidejo. Pa so potešeni, ena rana se jim je zacelila, čeprav brazgotine ostanejo. Je pa tudi nadvse koristno vedeti za morebitne dedne in druge bolezni svojih prednikov. Tukaj je še druženje z morebitnimi polbrati in polsestrami ter s starimi starši (na stare starše velja tudi v zakonodaji bolj računati). Pa dedovanje. Morda zgolj teoretično: lahko čez noč spoznaš, da si poročen s kakšnim od ožjih sorodnikov.

Otrok razvezanih staršev mora imeti stike z obema staršema. Nikakor ne sme biti žrtev medsebojnega sovraštva bivših zakoncev – otrokovih staršev.

Beg od družine?

Družino mora sodobna družba braniti z vsemi močmi, saj je že tako na

udaru sodobnih prijemov, ki jih izvaja ideologija neizprosnega liberalnega kapitala. Po deležu sklenjenih zakonskih zvez smo na evropskem repu, po deležu samomorov pa v samem vrhu. Kultura smrti? Odnosi med moškim in žensko so vse bolj napeti. Vse več ljudi se obrača v intimnih situacijah k svojemu spolu. Smo pred vrati vojne spolov? Istospolna usmerjenost ni prirojeno nagnjenje, ampak je strah, so slabe izkušnje, nepremišljene avanture, ki lahko človeka preusmerijo, da se nekritično navadi na nekaj novega. Tisto novo pa je tudi beg od zasnovanja in oblikovanja družine, skupnosti moža in žene, ki v paru predstavljata naravni potencial novega življenja. Lahko je beg pred družinskimi obveznostmi, ki so vse prej kot lahke, beg pred prilagajanjem in razumevanjem človeka drugega spola, beg pred naravnimi odnosi, ki so potrebni za spočetje, nošenje in rojevanje telesno in duševno zdravega novega življenja.

“Otrok potrebuje za svoj celostni razvoj očeta kot roditelja in kot nosilca moške narave ter mater kot roditeljico in nosilko ženske narave, katera doživlja ločeno in hkrati v neločljivi povezavi, kot eno v tretji starševski entiteti in tretjem odnosu do staršev.”

Pred mnogimi leti sem letoval na manjšem dalmatinskem otoku. Stanoval sem pri prijetnem paru, ki pa ni mogel spočeti otroka. Končno sta se odločila za posvojitev. Nekega večera sem se predajal prvemu večernemu hladu, ko se mi je neopazno približal posvojeni šestletni fantek in se stisnil k meni. “Jaz pa tako malo vem o sebi!”, je zajel sapo in v glasu so se prepletali tisoč in eno drhtenje, tisoč in ena misel, ki je stiskala njegovo srce. Stisnil sem ga k sebi. Srebrna mesečina pa še dolgo ni mogla popivnati solza. Obeh. ■